

Sygn. akt III AUa 60/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Jolanta Hawryszko

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt VII U 762/13

p o s t a n a w i a :

I. umorzyć postępowanie apelacyjne,

II. zwrócić ubezpieczonej J. Z. z kasy Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 15 zł (piętnaście) złotych tytułem połowy opłaty od apelacji.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka SSA Zofia Rybicka-Szkibiel

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, po rozpoznaniu odwołania ubezpieczonej w sprawie o wypłatę emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 29 lutego 2012 r., oddalił odwołanie od decyzji ZUS z 15 marca 2013 r. odmawiającej ubezpieczonej uchylenia decyzji z 12 października 2011 r. w części,

w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku

z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury za okres od dnia 1 października

2011 r. do 29 lutego 2012 r. Ubezpieczona dochodziła wypłaty wstrzymanych świadczeń emerytalnych za okres od dnia zawieszenia wypłaty emerytury oraz zasądzenia od ZUS zwrotu kosztów procesu. Organ rentowy podniósł, że dopiero

z chwilą ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw, tj. począwszy od dnia 22 listopada 2012 roku, utracił moc prawną art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Na gruncie rozpatrywanej sprawy, zdaniem organu rentowego, wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania.

Sąd I instancji ustalił, że ZUS decyzją z 29 listopada 2007 r. przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury w wieku obniżonym, a wypłata świadczenia została zawieszona ze względu na kontynuację zatrudnienia. Decyzją z 26 kwietnia 2010 r. podjął wypłatę emerytury od 1 maja 2010 r. Decyzją z 12 października 2011 r. ZUS wstrzymał ubezpieczonej wypłatę świadczenia od 1 października 2011 r. 29 lutego 2012 r. ubezpieczona rozwiązała stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą. Organ rentowy decyzją z 29 marca 2012 r. przyznał ubezpieczonej świadczenie w powszechnym wieku emerytalnym. Sąd I instancji zważył, że stan faktyczny w sprawie był niesporny. Przedmiot rozstrzygnięcia stanowiła ocena prawna zasadności decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 15 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonej za niezasadne. Stwierdził, że wskazane przez ubezpieczoną orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego jej nie dotyczy, ponieważ Trybunał wskazał, że wyrok ma zastosowanie jedynie do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie pomiędzy 9 stycznia 2009 r. a 31 grudnia 2010 r., natomiast ubezpieczonej przyznano prawo do emerytury od 1 listopada 2007 r.

i zgodnie z obowiązującym wówczas przepisem art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ nie rozwiązała ona stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Apelację od wyroku wniosła ubezpieczona. Zarzuciła mu naruszenie art. 103a ustawy emerytalnej w związku z wyrokiem TK (sygn. akt K 2/12) poprzez przyjęcie, że powoływane orzeczenie Trybunału nie mogło mieć zastosowania do sytuacji ubezpieczonej, podczas gdy z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że ubezpieczona skutecznie nabyła prawo do emerytury i realizowała to świadczenie

w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie odwołania od decyzji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zdaniem apelującej, realizowała prawo do emerytury od lutego 2010 r., po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, a nabycie tego prawa w 2007 r. nie było w pełni skuteczne, ze względu na zawieszenie świadczenia.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

21 marca 2014 r. pełnomocnik ubezpieczonej cofnęła apelację, z uwagi na wejście w życie ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. Wobec powyższego, ubezpieczona stwierdziła, że niniejsze postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Postępowanie odwoławcze należało umorzyć w związku z cofnięciem apelacji.

Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.c., w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Przy czym, cofnięcie apelacji jest czynnością dyspozycyjną strony, która nie podlega kontroli sądu (por. uchwała Sądu Najwyższego z 29 maja 2000 r., III CZP 6/00). Jednak w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych powyższa czynność, z uwagi na treść art. 469 k.p.c., który stanowi, że sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się

lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego, podlega kontroli sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, ubezpieczona skutecznie dokonała czynności procesowej – cofnięcia apelacji, a brak jest przesłanek do uznania, że czynność ta narusza słuszny interes ubezpieczonej. Ubezpieczona ma możliwość dochodzenia swoich praw w oparciu o przepisy ustawy z 13 grudnia 2013 roku o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny uznał, że cofnięcie apelacji nie narusza prawa, w tym słusznego interesu ubezpieczonej i dlatego na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne.

Na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 ze zm.) Sąd z urzędu zwrócił ubezpieczonej połowę opłaty od apelacji, ponieważ cofnięcie apelacji nastąpiło po doręczeniu organowi rentowemu odpisu apelacji. W związku z powyższym nie było podstaw do zwrotu całej opłaty.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka SSA Zofia Rybicka-Szkibiel